

КОЛЮБѢ И БЛАГОСТЬ СВОА НЫ ꙗко спасахъ : а
 ОТЕЦО ЗАРАДИ СВОАТА КАМТО ЧЕЛОВѢЧЕСКІ-
 АТЪ РОДЪ ЛЮБОВЬ ПРЕДАДЕ СЫНА СИ НА СМЕРТЬ :
 а ДУХЪ СВАТЫЙ, КОЙТО ꙗко ИСТОЧНИКЪ ВСА-
 КІА БЛАГОСТИНИ, ДОЙДЕ ВЪ МІРЪ, И ЧРЕЗЪ
 ДАРОВАНІАТА СВОЯ СООБЩИ НАСЪ СЪ БОГА ВО-
 ГАТАГО ВЪ МИЛОСТИ.

В. Защо Свѣщеннико возглашава: Горѣ и-
 мѣемъ сердца;

О. За да възвышимъ мыслѣта, оумѣтъ,
 и сердце то наше камто Бога съдѣшаго на
 небеси, който ꙗко самото наше неукрадаемо
 душевно сокровище: защо, ако и всегда
 сме должи да имамы оумѣтъ си въ Бо-
 га, но по-вече сме должи въ томъ часъ,
 когато са приближавамы къ Богу, да мѣ
 благодаримъ заради неисказаннытъ него-
 вы къ намъ благодѣаніа: за това и из-
 вѣква пакъ Свѣщеннико, и дума: Бла-
 годаримъ Господа, ачи послѣ той ѿ
 една страна въ молитвата си молчишкѣмъ
 благодарѣ Богу за сичкитѣ благодѣаніа,
 що са станѣли на чловѣческѣатъ родъ, а
 на родо ѿ друга страна пѣе велегласно и